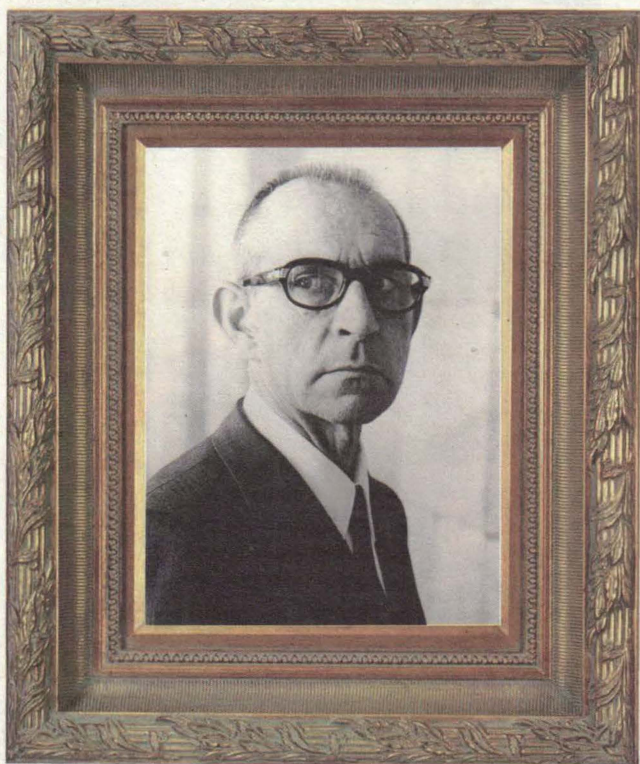

Salvador Espriu

Font: Centre de Documentació i Estudi Salvador Espriu

“Perseverà en la constància de seguir una vocació que fos d'identificació amb el seu poble”

Nat a Santa Coloma de Farners el 1913 i mort a Barcelona el 1985, aquest poeta i escriptor esdevingué un símbol de Catalunya.

A ls setze anys, edità el seu primer llibre, *Israel*, escrit en castellà, i posteriorment escriví –com Joan Triadú, Manuel de Pedrolo, Fèlix Cucurull i altres– només en català. Era la seva manera de protestar contra la discriminació al català i també, és clar, de manifestar la seva vivència i identitat de forma natural, com faria un francès o un suec. El 1930 ingressà a la Universitat de Barcelona, on cursà estudis de Dret i d'Història antiga. El 1931 publicà *El doctor Rip i l'any següent Laia*, novel·les que s'apartaren de les formulacions teòriques, aleshores presents, de l'estètica noucentista.

De caràcter reservat, concentrat en els seus estudis i al conreu de la literatura, publicà encara, abans d'esclatar la Guerra Civil, *Aspectes* (1934), *Ariadna al laberint grotesc* i *Miratge a Citera* (1935), obres que el configuren amb un enorme prestigi com a punt de referència literari i cívic pel to de compromís, així com el narrador més original de la seva generació, com sovint se l'ha definit. El 1937 publicà *Letizia i altres proses*, i el 1939 escriví l'obra de teatre *Antígona* sobre la guerra fratricida. El 1946 publicà el seu primer volum de poemes, *Cementiri de Sinera*. Amb aquesta obra i amb la peça teatral *Primera història d'Esther*, començà la seva popularitat de la postguerra, a les quals seguiren *Les cançons d'Ariadna* (1949), *Les hores*, *Mrs. Death* (1952), *El caminant i el mur* (1954) i *Final del laberint* (1955).

La pell de brau (1960) esdevé l'obra més significativa, amb el plantejament del drama històric de Sepharad (Espanya). Altres obres de relleu són *Setmana Santa* (1971) i, des de 1968, amb motiu de l'aparició d'*Obres Completes I. Poesia*, revisà tota la seva obra. Autor, a més, de la peça teatral *Una altra Fedra si us plau...* (1978), el volum de prosa *Les roques i el mar, el blau* (1981), el poema *D'una vella i encerclada terra* (1979) i el poemari *Per a la bona gent* (1984). També es traduí al castellà el conjunt de tota la seva obra (*Años de aprendizaje*).

Premiat, entre altres guardons, amb el premi Montaigne (1971) i el premi d'Honor de les Lletres Catalanes (1972), el valor de la seva escriptura encara és viu pel to intens i, com expressaren els qui han acompanyat la seva obra –Raimon en cançó, Ricard Salvat en teatre, Joan Miró en pintura...–, esdevingué un punt de referència en el primer franquisme que tot ho silencià i en el segon que tot ho censurà. Perseverà en la constància de seguir una vocació que fos d'identificació amb el seu poble. Poemes seus foren apresos de memòria i esdevingueren crits de resistència mentre el seu nom signava sovint les cartes de protesta o solidaritat.

Josep M. Figueres

Historiador

Universitat Autònoma de Barcelona (UAB)